

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτάσια δραχμῆς 100. Ἐξαμηνια δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50. Ἀμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ Ἑλῶν ἑν γέ-
νη τῶν ἑλλῶν Κρατῶν ἀλλήνια 10.
Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνησι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' εἰ συνδρομηταὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦσθε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐαγγελίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἰαρίδιος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήνας, 6 Μαρτίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 14

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Θὰ ἦταν δηλαδὴ **μπαλ-κοστυμέ**, καὶ ἔχι **μπαλ-μασιέ**. Ρώτησε λοιπὸν ἡ κυρία Σαιζάνη τὸ γιὸ της:
— Ἐσὺ, Παυλάκη, τί θέλεις νὰ φορέσῃς;
— Δὲν ξέρω τίςμα, δὲν ἐσκέφθηκα, ἀποκρίθηκε ὁ Παῦλος.
— Ἀμ' ἐσὺ, Μάριε;
— Στολὴ σωματοφύλακα! ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος μὲ καμάρι σὰ νὰ τὴ φοροῦσε κιόλα αὐτὴ τὴ στολὴ.
— Πολλὸ καλὴ ἰδέα, εἶπε ἡ κυρία Σαιζάνη. Ἔλα λοιπὸν, Παῦλο, διάλεξε κάτι καὶ σὺ.
— Ἐγὼ θέλω ἱερατικὴ στολὴ ἐποχῆς Λουδοβίκου ΙΕ', ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς Σαιζάνης.
— Παπαδίστικα θὰ βάλῃς; ἔκαμε ὁ Μάριος μὲ ἀπορία.
— Καὶ γιατί ἔχι; ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς Σαιζάνης κοιτάζοντας τὸ φίλο του σοβαρά. Πῶς ἐσὺ θὰ βάλῃς στρατιωτικά;
Ὁ Μάριος δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο, ἀφοῦ εἶδε πῶς ὁ φίλος του ἦταν ἀποφασισμένος καὶ δύσκολα βέβαια θάλλαζε γνώμη...
— Καὶ πότε θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ χορὸς, μητέρα;
— Τὴν τελευταία ἡμέρα τῶν διακοπῶν σὰς.
— Μετὰ τρεῖς ἡμέρες δηλαδὴ;
— Ναι, ὁ χορὸς θὰ εἶναι ἡ τελευταία σὰς κι' ἡ καλύτερη διασκέδαση. Τὴν ἐπομένη θὰ γυρίσετε στὸ σχολεῖο.
Ὁ Παῦλος κοίταξε παρακλητικὰ τὴ μητέρα του κι' εἶπε:
— Θὰ προσκαλέσουμε, μαμά, τὸν Μοντανῆ καὶ τὸ Δουμποδάνο;
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μίσησε κι' ὁ κ. Σαιζάνης.
— Αὐτὸ ἔγινε κιόλα, εἶπε. Ἐγγραψα στὸν πατέρα καὶ στὸ θεῖο τῶν φίλων ἅπαν ἵνα μὴ μπορῶ νὰ σὰς βεβαίω-

σω πῶς θὰ τοὺς ἔχουμε καὶ τοὺς δύο.
— Τί καλὰ! φώναζαν μαζί ὁ Παῦλος κι' ὁ Μάριος.

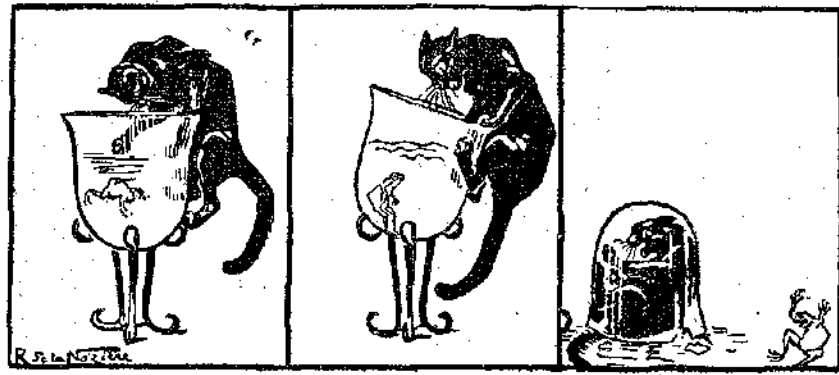
Ἐπειτα ρώτησαν:
— Καὶ τί θὰ βάλουν ἀραγε αὐτοί;
— Παιὸς ξέρε, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Σαιζάνης: μὴν ἀμφιβάλλετε ὅμως πῶς θὰ βαλθοῦν ὅπως πρέπει, γιατί κι' οἱ δύο εἶναι παιδιὰ μὲ γούστο. Ὅσο γὰρ σὰς, εἶμαι σύμφωνος. Ἄ-

Ὅταν οἱ τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες παρουσιάσθηκαν στὴ σάλλα τοῦ χοροῦ...

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ Η ΓΥΡΑΔΑ

Κωμική σκηνή σε τρεις εικόνες
Ανεκρινώδη υπό την Χρυσοφένια Δόση

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΝΟΝΟΥ
ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΑΓΑΟΣ: 10 ετών } αδελφία
ΑΙΝΑ: 9 "

(Κι' οι δυό τους είναι καθισμένοι μπροστά σ' ένα τραπέζι και γράφουν. Ο Παύλος μουτζουρώνει και ζωγραφίζει το χαρτί, ή Αίνα κοιτάζει κατά το ταβάνι. Κι' οι δυό τους αναστενάζουν από τα βάθη της καρδιάς τους).

Αίνα.— Παύλε!
Παύλος.— Τι θέλεις;
Α.— Έχεις γράψει πολλά;
Π.— Της δείχνει μια κόλλα χαρτί γεμάτη μουτζούρες, μελανίες και σβουσίματα.— Όρϊστε!
Α.— Τάχεις σβύσει όλα;
Π.— Και σό;
Α.— Τοῦ δείχνει μιὰ κόλλα ἀγοραφή.— Όρϊστε!
Π.— Δὲν ἔχει γράψει τίποτε!
Α.— Μὲ τὴ μαύρη σου τὴν κόλλα καὶ μὲ τὴν ἀσπρή μου τὴν κόλλα, σὲ ἔλα σημεῖο βρισκόμαστε.
Π.— Τώρα καὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας.
Α.— Ἡ μαμμά μᾶς εἶπε: «Μεθαύριο εἶναι ἡ γιορτὴ τοῦ νονοῦ σὰς. Γράψτε του καὶ σὲ δύο σὰς ἓνα ὠραῖο γράμμα... Κι' ἐμεῖς δὲν βρήκαμε νὰ τοῦ γράψουμε τίποτε.
Π.— Αὐτὸ μού φαίνεται παράξενο, καὶ μάλιστα ἀπὸ μέρους σου.
Α.— Καὶ γιατί;
Π.— Γιατί εἶναι ὁ δικός σου ὁ νονός, ὄχι ὁ δικός μου.
Α.— Καὶ τί μ' αὐτό; Σὲ παραχαϊδεύει καὶ σένα ὅσο καὶ μένα.
Π.— Δίκιο ἔχεις... Κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ. Ἄν ἦταν τώρα ἐδῶ θὰ εἴχαμε ἓνα σωρὸ πράγματα νὰ τοῦ ποῦμε.
Α.— Καὶ γιὰ νὰ τοῦ γράψουμε δὲν βρισκοῦμε τίποτε!

Π.— Ἀδελφοῦλα! Μιὰ ἰδέα! Ἄς κάνουμε ὅπως στὸν «Τυφλὸ καὶ τὸν Παραλυτικὸ». Ἄς βοηθήσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. «Ἀλλήλων τὰ βάρη βάσταζετε».
Α.— Αὐτὸ τὸ γράφει στὸν «Τυφλὸ καὶ τὸν Παραλυτικὸ»;
Π.— Ἐκεῖ... ἄλλοῦ, δὲν ἔχει νὰ κάνει. Λέγε μου τίς ἰδέες σου καὶ θὰ σοῦ λέω τίς δικές μου. Καὶ θὰ υπογράψουμε ἀπὸ κάτω κ' οἱ δυό μας.
Α.— χτυπάει τὰ χέρια της.— Ὁραῖα! Αὐτὸ εἶναι περίφημο. Ἀρχίσε λοιπόν!
Π.— Ὁχι, ἐσὺ πρώτα, (κοιτάζονται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιτοι κ' ὕστερα βάζουν καὶ οἱ δυό τους τὰ γέλια). Ἐλα, ἄς σοβαρευτοῦμε λιγουλάκι.
Α.— Ὑστερα ἀπὸ κάποια σκέψη.— Μοῦ φαίνεται πὼς ἐποσδήποτε μποροῦμε νὰ βάλουμε στὴν ἀρχή: «Ἀγαπητέ μου Νονέ!»
Π.— Καὶ βέβαια, (σηκώνεται καὶ πάει καὶ κάθεται κοντὰ στὴ Αίνα. Γράφει ἐπάνω στὴ λευκὴ κόλλα): «Ἀγαπητέ μου Νονέ». Βλέπεις; Ἔγινε κιάλας ἡ ἀρχή!
Α.— βιάζοντας τὸ μυαλό της:— «Ἀγαπητέ μου Νονέ, μεθαύριο εἶναι ἡ γιορτὴ σὰς».
Π.— Αὐτὸ θὰ τὸ ξέρῃ!
Α.— Μπορεῖ καὶ νὰ τῶχει ξεχάσει. Γιὰ σκέφου. Ἐνα γεροντοπαλλήκαρο σάν κ' αὐτόν! Ὅστε παιδιὰ ἔχει, οὔτε ἐγγόνια...
Π.— Καλὰ ποῦ ἔχει καὶ μᾶς!
Α.— Ναι, καὶ ἔτσι ἔχει σὲ παιδὸν νὰ κάνει ὄρωρα.
Π.— Χμ! Μιὰ ἰδέα!
Α.— Γιὰ πὲς τὴν!
Π.— Ὁ ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ ποῦμε μὲ τρόπο. Ἐσὺ θὰ τὰ καταφέρῃς καλύτερα!
Α.— Ἐλα, ἄσε τίς κολακίες!
Π.— Νὰ τοῦ εἴωσῃς νὰ καταλάβῃ

πὼς θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἶχα ἓνα λεύκωμα γιὰ τὰ γραμματόσημά μου.
Α.— Καὶ γιατί;
Π.— Γιατί μπορεῖ νὰ τοῦ ἐρχόταν ἡ σκέψη νὰ μᾶς κάνει κανένα ὄρωρα... μὲ τὴν ἐδκαίρεια τῆς γιορτῆς του.
Α.— (παίρνοντας τὴν πέννα ἀπὸ τὰ χέρια του γιὰ νὰ γράφῃ στὴν ἴδια κόλλα ποῦ εἶχε γράψει ὁ ἀδελφός της).— Περίμενε...
Π.— Πρέπει ὅμως μὲ μεγάλη προσοχή. Καταλαβαίνεις ἐσὺ τώρα...
Α.— Ἔννοια σου. Νὰ θὰ τὰ γράψω φωναχτά. (Γράφει): «Ὁ ἀδελφός μου ἔχει μιὰ ὠραία συλλογὴ ἀπὸ γραμματόσημα. Θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ ν' ἀποκτήσῃ ἓνα λεύκωμα...
Π.— Κόκκινο! Ἐνα λεύκωμα κόκκινο!
Α.— γράφοντας ὀπάνου.— Ἐνα λεύκωμα κόκκινο. Δὲν ἔχει ὅμως ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ».
Π.— Ἔτσι, ὠραῖα! Πολὺ ὠραῖα! Γράψε του τώρα δυὸ τρία λόγια καὶ γιὰ τὴν ὄγεια του.
Α.— γράφοντας! — «Ἐλπίζουμε πὼς ἡ ὄγεια σὰς θὰ εἶναι καλὴ...
Π.— Ὁχι, ὄχι. Ἐβρεις πὼς παραπονιέται δλη ὄρω γιὰ τὴν ὄγεια του.
Α.— γράφοντας — «... ἡ ὄγεια σὰς θὰ εἶναι καλὴ, δηλαδὴ κακὴ ὅπως πάντοτε. Προχτὲς ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε πὼς μοιάζετε μὲ τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενή». Τὸν ρώτησα ποῖς εἶναι αὐτὸς καὶ μοῦ ἀπάντησε πὼς ἦταν ἓνας ἀρρωστος γιὰ γέλια. Ἐχάρηκα πολὺ ποῦ τὸ ἄκουσα αὐτὸ γιὰ σὰς». (Διακόπτοντας, στὸν Παύλο): Τώρα πρέπει νὰ γράψουμε καὶ γιὰ τὴν κούζινα.
Π.— Γιὰ ποιά κούζινα;
Α.— Γιὰ τὴν κούζινα ποῦ ἤθελα... γιὰ τὴν κούκλα μου.
Π.— Ἄ, κατάλαβα! Δῶσε ἐδῶ... (Τῆς παίρνει τὴν πέννα ἀπὸ τὰ χέρια της καὶ γράφει παρακάτω στὸ ἴδιο χαρτί). «Ἡ ἀδελφὴ μου ἀπὸ καιρὸ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ μιὰ κούζιντσα γιὰ τὴν κούκλα της... Ἄχ, αὐτὰ τὰ κορίτσια... τὰ ξέρετε... ὅλο κοῦκλες ἔχουν σὲ νοῦ τους...».
Α.— Μὲ κατασρολίτσες. Γράψε του «μὲ κατασρολίτσες».
Π.— γράφοντας:— «Ὅλο κοῦκλες ἔχουν σὲ νοῦ τους μὲ κατασρολίτσες. Μὲ κατασρολίτσες ἢ κούζινα».
Α.— κοιτάζοντας τὸ γράμμα.— Προχωρήσαμε καθὼς βλέπω!
Π.— Ἄμ, τί νομίζεις! Ἄμα ἔχει κανεὶς ἓνα τέτοιο ἀδελφὸ! Τώρα πρέπει νὰ γράψουμε καὶ πὼς εἴμαστε φρόνιμοι... πὼς μελετοῦμε...
Α.— Δὲν κάνει νὰ μελᾶμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας. Ἐσὺ θὰ γράψῃς καλὰ γιὰ μένα κ' ἐγὼ γιὰ σένα.

Α.— Ὁραῖα ἰδέα! (Γράφοντας). «Ὁ Παύλος προσδύει πολὺ στὰ μαθήματά του... Μελετᾶει δλη ὄρω... καὶ εἶναι πολὺ καλὸς μαζὶ μου». Ἡ σειρά σου τώρα.
Π.— παίρνοντας τὴν πέννα.— «Καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι τὸ καλύτερο κοριτσάκι τοῦ κόσμου».
Α.— ἀγκαλιάζοντάς τον.— Τι ὠραῖα ποῦ τὸ εἶπες αὐτό!
Π.— Γιατί τὸ πιστεύω. (Τὴν φιλεῖ κ' αὐτὸς).
Α.— Τι μεγάλο ποῦ εἶναι τὸ γράμμα μας! Γιὰ κοιτάξέ το.
Π.— Ναι, μού φαίνεται πὼς τώρα μπορούμε νὰ τὸ φιλήσουμε.
Α.— Τὸ γράμμα!
Π.— Ὁχι καλὲ, τὸ Νονό!
Α.— γράφοντας μὲ βία.— «Σὰς ἀγκαλιάζουμε καὶ σὰς φιλοῦμε μὲ δλη μας τὴν καρδιά, ἀγαπητέ μου Νονέ». (Βιάζοντας τὴν ὑπογραφή της) «Αίνα».
Π.— ὀπογράφοντας μὲ τὴ σειρά του.— «Παύλος». (Ἀναστενάζοντας μὲ ἀνακούφιση) Ἐπιτέλους! Τὸ καταφέραμε.
Α.— ἀναστενάζοντας κ' αὐτὴ.— Τώρα δὲν μένει παρὰ νὰ διαβάσουμε τὸ Ἐθαγγελίό μας.
Π.— Τι! Τὸ Ἐθαγγελίό μας; (Μπαίνοντας σὲ νόημα) Ἄ! Θέλεις νὰ πῆς τὴν ἐπιστολή μας;
Α.— Ναι τὴν ἐπιστολή μας. Γιὰ ξαναδιάβασέ την.
Π.— ὀρθὸς διαβάσει μὲ ἐνθουσιασμὸ τὸ γράμμα ἐνῶ ἡ Αίνα σκύβει ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του:— «Ἀγαπητέ μου Νονέ, μεθαύριο εἶναι ἡ γιορτὴ σὰς. Ὁ ἀδελφός μου ἔχει μιὰ ὠραία συλλογὴ ἀπὸ γραμματόσημα. Θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ ν' ἀποκτήσῃ ἓνα λεύκωμα κόκκινο. Δὲν ἔχει ὅμως ἀρκετὰ χρήματα γιὰ νὰ τ' ἀγοράσῃ.— Ἐλπίζουμε πὼς ἡ ὄγεια σὰς θὰ εἶναι καλὴ, δηλαδὴ κακὴ ὅπως πάντοτε. Προχτὲς ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε πὼς μοιάζετε μὲ τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενή». Τὸν ρώτησα ποῖς εἶναι αὐτὸς καὶ μοῦ εἶπε πὼς εἶναι ἓνας ἀρρωστος γιὰ γέλια. Ἐχάρηκα πολὺ ποῦ τὸ ἄκουσα αὐτὸ γιὰ σὰς.— Ἡ ἀδελφὴ μου ἀπὸ καιρὸ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἔχῃ μιὰ κούζιντσα γιὰ τὴν κούκλα της... Ἄχ, αὐτὰ τὰ κορίτσια... τὰ ξέρετε... ὅλο κοῦκλες ἔχουν σὲ νοῦ τους...».
Α.— Μὲ κατασρολίτσες. Γράψε του «μὲ κατασρολίτσες».
Π.— γράφοντας:— «Ὅλο κοῦκλες ἔχουν σὲ νοῦ τους μὲ κατασρολίτσες. Μὲ κατασρολίτσες ἢ κούζινα».
Α.— κοιτάζοντας τὸ γράμμα.— Προχωρήσαμε καθὼς βλέπω!
Π.— Ἄμ, τί νομίζεις! Ἄμα ἔχει κανεὶς ἓνα τέτοιο ἀδελφὸ! Τώρα πρέπει νὰ γράψουμε καὶ πὼς εἴμαστε φρόνιμοι... πὼς μελετοῦμε...
Α.— Δὲν κάνει νὰ μελᾶμε γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας. Ἐσὺ θὰ γράψῃς καλὰ γιὰ μένα κ' ἐγὼ γιὰ σένα.

Α., Π., μαζί.— Πολὺ πετυχημένο εἶναι... μόνο, ποῦ ξεχάσαμε κάτι!
Α.— Νὰ τὸν εὐχηθοῦμε γιὰ τὴ γιορτὴ του!
Π.— Διορθώνεται ἔδωκα. (Παίρνει τὴν πέννα καὶ προσθέτει μετὰ τίς ὀπογραφές): «Αίνα, Παύλος, ποῦ σὰς στέλνουν ἄλλες τίς εὐχές γιὰ τὴ γιορτὴ σὰς».
Α.— Μπράβο!
Π.— πρὸς τὸ κοινόν:— Αὐτὸ λέγεται ἓνα γράμμα ἀληθινὰ καλογραμμένο!
Henriette Bezarsson Μετάφραση Γ. Τ.
ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ
ΤΗ ΛΟΓΟΠΗΓΝΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΑΤΗ
Λίγα χρόνια πρὶν ὁ τόπος μας ξελευτερωθῆ ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ κατακτητή, ἓνας ῥωμιὸς χωρικὸς πῆρε μιὰ ἀπὸ τίς κόττες ποῦ εἶχε σὲ σπιτοκάλυβό του καὶ πῆγε νὰ τὴν πουλήσῃ σὲ παζάρι ποῦ γινότανε κάθε βδομάδα.
Ἐκεῖ ἐκάθισε σταυροπόδι καταγῆς καὶ ἀπίθωσε τὴν κόττα, μὲ δεμένα τὰ πόδια, μπροστὰ του, περιμένοντας ἀγοραστή.
Σὲ λίγο εἶδε νὰ ἐρχεται κατὰ τὸ μέρος του ἓνας Τουρκαρβανίτης, ποῦ ὄλοι οἱ παζαρίτες τὸν εἶχαν σὲ στομάχι, γιατί διτι φώναζε τὸ πλήρωσε μοστυμῆς καὶ πολλές φορές τὸ ἔ-

VICTOR HUGO

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΑ

Στὴν ἀναχώρηση τῆς φίλης μου Γιῶτας Θ. Ἀνδρισπούλου

«Ἐλεγε τ' Ἄνθος τὸ φτωχὸ στὴ θεαία Χρυσάλλιδα:
«Ὄ, μὴ μὲ παραίτησ!
Τῶν δυὸ μας πόσο ἀλλοιώτικη τὴ μοῖρα δὲν τὴν εἶδα...
Μένο, καὶ σὺ πετᾶς!
»Καὶ ὅμως ἀγαπιόμαστε κ' ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους χάγια
ζῶμε, μακριὰ ἀπ' αὐτοῦς.
Καὶ μοιάζουμε ποῦ μᾶς θασροῦν δυὸ λαύλους παναρία,
δυὸ διαλεχτοῦς ἀνθρώπους!
»Μ' ἀλλοίμονο! μὲ δένει ἡ γῆ ἐμὲ, κ' ἐσὲ τ' ἀγέρι
σὲ παίρνει ὅλο ψηλά!
Στὸ πέταγμα σου θὰ ἤθελα ἡ πνοή μου νὰ σοῦ φέρῃ
τὸ μῦρο μου ἀπαλά.
»Μὰ ἐσὺ ἀνοίγεις τὰ φτερά καὶ φεύγεις μακριὰ μου
σ' ἄλλα ἀνθη προφαντὲ
Καὶ μένω μόνο καὶ θωρῶ νὰ τριγυρνῶ ἢ σκιά μου
στὰ πόδια μου κοντὰ!
»Φεύγεις, γυρίζεις ἔπειτα, κ' ἄλλοῦ πετᾶς ἀκόμα
νὰ λάμπης—εἰ φοιχτό!—
Γι' αὐτὸ μὲ βολοῦσε κάθε αὐγὴ σὲ ἀσάλευτό μου χῶμα
στὰ δάκρυα βουτηχτό.
»Ἄχ! ναί, γιὰ τὴν ἀγάπη μας, τρέξε στὰ περασμένα,
ὄ ρήγισσα, ὄ κυρά,
Καὶ εἰςώσε σ' αὐτὴν τὴ γῆ,—ἡ δῶσε καὶ σὲ μένα
δυὸ δυνατὰ φτερά».

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Η βάρκα γύρισε πίσω και έφθασε ως την βάση της μεταλλικής εξέδρας, που ήταν τόσο άστραφτερή και λεία πριν από λίγες ώρες και τώρα φαινόταν μαύρη και καρβουνιασμένη. Η Άντουανέττα σκαρφάλωσε επάνω και προχωρώντας βήμα προς βήμα άρχισε να επιθεωρή την μεταλλική γερτή πλάκα απ' όπου είχε εκσφενδονισθεί η βολίδα και που έκαίγε ακόμη κάτω από τα πόδια της αν κι' είχε περάσει τόσο ώρα από τότε που γλύστρησε το βλήμα επάνω της.

Όταν ο Ζάκ ανέθηκε κι' εκείνος στο ικρίωμα έβαλε μια φωνή, γιατί η Άντουανέττα βρισκόταν σε τέτοια ταραχή και υπερδιέγερση και ήταν τόσο απορροφημένη από την εξέταση που έκανε, ώστε δεν πρόσεχε που έβαζε το πόδι της, και λίγο έλειψε να παραπατήσει και να γκρεμιστεί στη θάλασσα. Πρόφτασε όμως να κρατηθεί την τελευταία στιγμή, κάρφωσε τα μάτια της σ' ένα σημείο όπου ενώνονταν δυο σιδερένια δοκάρια και το κύπησε ελαφρά με το πόδι. Ένας τρομακτικός θόρυβος ακούστηκε και τα δυο δοκάρια ξεκόλλησαν και έπεσαν στη θάλασσα, παρασύροντας στην πτώση τους ένα δολόκληρο τμήμα από το ικρίωμα. Για καλή της τύχη η Άντουανέττα στεκόταν από την άλλη μεριά του ικριώματος που στάθηκε γερή, αλλά ωστόσο έχασε την ισορροπία της, έπεσε κάτω και άρχισε να κυλάει τον κατήφορο σαν τόπι. Ο Ζάκ που την είδε να κυλάει στάθηκε με ανοιχτά τα χέρια και καθώς έρχόταν προς το μέρος του την άρπαξε από τα φορέματά της και πρόφτασε να την κρατήσει προτού να πέσει από το ικρίωμα κάτω. Η νέα είχε λιποθυμήσει. Την σήκωσε αγκαλιά και την κουβάλησε έτσι ως το σπιτάκι που βρισκόταν λίγα μέτρα μακρύτερα και όπου δυο υπηρέτες την παρέλαβαν και την ξάπλωσαν στο κρεβάτι.

Αλλά η ταραχή της Άντουανέττας ήταν πολύ μεγάλη. Μόλις συνήλθε από την λιποθυμία άρχισε το παραλήρημα κι' έλεγε φράσεις και λέξεις που ήταν αδύνατο στον Ζάκ να καταλάβει το νόημά τους. Μόνον όταν ένιχτωση ήσυχασε λιγάκι. Το πρόσωπό της ήμειρε και πήδησε από το κρεβάτι της για να τρέξει προς μπαλκονόπορτα. Την άνοιξε διάπλατη και βγήκε στην ταράτσα. Κάθισε

στο πεζούλι και σήκωσε τα μάτια της προς τον ουρανό, απ' όπου ο ελαφρός βραδυός αέρας είχε διώξει όλα τα σύννεφα και την κατακλυδία.

Ήταν μια γαλήνια και δροσερή ανοιξιάτικη νύχτα. Ο ουρανός έμοιαζε σαν θόλος από μαύρο βελούδο καταστρόλιστος με διαμάντια. Ο Ζάκ στο αντίκρουμά του σκεπτόταν τους φίλους του, που είχαν χαθεί μέσα σ' αυτό το ανεξερεύνητο άπειρο και έννοιωθε τα δάκρυα να του ανεβαίνουν στα μάτια.

Ξαφνικά μια φωτεινή γραμμή έσχιζε το στερέωμα. Η Άντουανέττα έβαλε μια φωνή:

— Οι διάττοντες! Οι διάττοντες!

Κι' ύστερα έπεσε πάλι λιπόθυμη στις πλάκες της ταράτσας.

Φώναξαν άμέσως τον γιατρό και αυτός, αφού εξέτασε ανήσυχος την νέα έδήλωσε πως φοβόταν πολύ μήπως εκδηλωθεί κανέναν εγκεφαλικός πυρετός και σύστησε απόλυτη ήσυχία και ανάπαυση. Γι' αυτό το λόγο ο Ζάκ αναγκάστηκε το άλλο πρωί να βάλει δολόκληρη φρουρά γύρω από την κάμαρά της, γιατί σαν γνήσιος δημοσιογράφος βρήκε τον καιρό μέσα σ' όλες αυτές τις συγκινήσεις να στείλει ένα μακροσκελέστατο τηλεγράφημα στην εφημερίδα του για να της αναγγείλει την καταπληκτική είδηση.

Μέσα σε λίγες ώρες το νέο είχε γίνει γνωστό με τις εφημερίδες και με τα ραδιόφωνα σε δολόκληρο τον κόσμο και το άλλο πρωί η έξοχή του κυρίου Ρομπιγιόν στην Μπέλ-Ίλ είχε κατακλυσθεί από ανταποκριτές και ρεπόρτερς όλων των εφημερίδων της Γαλλίας και της οικουμένης. Πότε πρόφτασαν κιόλας και βρέθηκαν εκεί; Μυστήριο!

Μια κι' η Άντουανέττα όμως ήταν άρρωστη, κανέναν άλλος δεν μπορούσε να δώσει καμμιά πληροφορία σχετική με την παράτολμη αυτήν επιχείρηση που είχε κρατηθεί μυστική ως την τελευταία στιγμή.

Ο Ζάκ δεν ήξερε να πη τίποτε άλλο παρά όσα είχε ιδεί αυτές τις τελευταίες ημέρες. Οι υπηρέτες που φύλαγαν το σπίτι ήταν κι' οι δυο τους κωφάλαοι και δεν μπορούσε κανείς να συνηνοηθεί μαζί τους παρά μόνον με νοήματα. Ένας άνθρωπος μονάχα θα μπορούσε να κατατοπίσει δπωςδήποτε τους δημοσιογράφους, μα σε κανέναν τον νοού δεν είχε έρθει η ιδέα να πάει και να τον

ρωτήσει. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο κύριος Ρομπιγιόν.

Ο εκατομμυριούχος όμως ήταν έξω φρενών από την ίδια στιγμή που έμαθε το νέο, πρώτον γιατί ο γιός του έμεινε στην γη και δεν είχε συνοδούση τους δυο αστροναύτες και δεύτερον γιατί το ξεκίνημα είχε γίνει τόσο κρυφά και μυστικά άντι να γίνει με κάθε επισημότητα όπως είχε συνηνοηθεί με τον Έρρίκο και με τον Ανδρέα, με προσφωνήσεις, αντιφωνήσεις, παρουσιάσεις κ.τ.λ. που θα του έδιναν την ευκαιρία να φανη κι' αυτός και ν' άκουσθη πως είναι ο χορηγός και να βγάλει και κανένα λόγο.

Πώς είχαν φθάσει όμως τα πράγματα ως αυτό το σημειον χωρίς να το ξέρει κανείς άλλος εκτός από τους δυο νέους, την Άντουανέττα και τον Ρομπιγιόν;

Ο Έρρίκος κατά βάθος ούτε ύστερα από την άποτυχία του πειράματος με τον ποντικό δεν έχασε τις ελπίδες του για την τελική νίκη. Από την επομένη κιόλας έμπηκε πάλι στη δουλειά μαζί με τον Ανδρέα.

Το πρώτο πρόβλημα που έπρεπε να λύσουν είναι το πως να μπορέσουν να κάνουν δυνατότερη ακόμη την εκρηκτική τους βλή έτσι ώστε το ξεκίνημα να μπορέσει να γίνει με μικρότερη ταχύτητα χωρίς να χρειαστεί να πάρουν μαζί τους μεγαλύτερη ποσότητα. Μέσα σε λίγες βδομάδες ο Ανδρέας έβρηκε τον τρόπο και το εκρηκτικό του μίγμα απέκτησε διπλασία σχεδόν δύναμη από πριν.

Μα και μ' αυτό ακόμη, η αρχική ταχύτης της βολίδας θα ήταν τρεις χιλιάδες μέτρα το δευτερόλεπτο.

Τότε στο μυαλό του Έρρίκου ήρθε η ιδέα να προσθέσει στη βολίδα του φτερά. Ένα ζευγάρι φτερά, που θα της έκοθαν την ταχύτητά της, θα την κρατούσαν μετέωρη για ένα ώρισμένο διάστημα και ύστερα σιγά σιγά θα έπεφταν γιατί θα της ήσαν άχρηστες. Τα φτερά του αεροπλάνου του είναι απαραίτητα για να το κρατούν στην ατμόσφαιρα όταν όμως δεν υπάρχει πιεστική ατμόσφαιρα, τί το άφελου;

Έτσι οι δυο φίλοι άρχισαν να καταστρώνουν πάλι τα σχέδιά τους επάνω σε νέες βάσεις. Ύστερα, όταν βεβαιώθηκαν πως με τη μέθοδο αυτή δεν υπήρχε πιεστικός κίνδυνος για τους επιβάτες της βολίδας, βάλθηκαν στην κατασκευή της.

Τα τελικά τους συμπέρασματα ήταν ότι το ξεκίνημα τους μπορούσε να γίνει με αρχική ταχύτητα δύο χιλιάδων μέτρων το δευτερόλεπτο βέ-

βαια ή ταχύτης αυτή ήταν δλέθρια για τον ανθρώπινο οργανισμό αλλά δεν θα αναγκάζονταν να την υποφέρουν παρά για δυο δευτερόλεπτα το πολύ, όσο δηλαδή θα τους χρειαζόταν για να ξεκολλήσουν από τη γη και να κατανικήσουν την γήινη έλξη. Ύστερα, με τα φτερά που θ' άνοιγαν και με διαφόρους άλλους χειρισμούς θα μπορούσαν ακίνδυνα να ελαττώσουν την ταχύτητα και να την φθάσουν στα είκοσιπέντε μέτρα το δευτερόλεπτο μονάχα.

* *

Όλα αυτά όμως τώρα έγιναν με πολύ μεγαλύτερη μυστικότητα απ' ό,τι στην αρχή. Είχαν προσέξει πως είχαν προκαλέσει την κοινή περιέργεια και γνώριζαν πως το εκρηκτικό μίγμα του Ανδρέα, ύστερα από το παίραμα με τον ποντικό, είχε γίνει γνωστό και στη Γαλλία και έξω στην Εύρώπη.

Γι' αυτό άλλωστε έδωσαν στον Ζάκ την άδεια να γράψει ό,τι ήθελε σχετικά με το πείραμα του ποντικού και τα σχέδιά τους που ύστερα από την άποτυχία τους ναυαγούσαν. Ο Ζάκ δεν περίμενε να του το πουν και δεύτερη φορά κι' άμέσως άρχισε να γράφει, έλες τις εφημερίδες και τα περιοδικά του Παρισιού και των επαρχιών με μακροσκελέστατα άρθρα και ανταποκρίσεις.

Οι δυο φίλοι είχαν την έλπίδα πως τα άρθρα αυτά, αποδεικνύοντας με αριθμούς και γεγονότα ότι είναι αδύνατον σ' ένα ανθρώπινο πλάσμα να αντέξει στην ταχύτητα των 3,168 μέτρων, θα έκοθαν τη διάθεση καθενός που θα ήθελε τυχόν να τους συναγωνισθή.

Εκτός από τους δυο τους το μυστικό δεν το γνώριζε παρά μονάχα η Άντουανέττα και φυσικά ο κ. Ρομπιγιόν, τη στιγμή που τα κεφάλαιά του τους ήταν απαραίτητα για να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους. Είχαν συνηνοηθεί μαζί του πως όλα θα έμεναν κρυφά ως την προπαραμονή της ημέρας που θα έβριζαν για την αναχώρησή τους, που τότε πια δεν θα είχαν κανένα φόβο μήπως κανείς άλλος τους προλάβει και τους άρπάξει την δόξα από μέσα από τα χέρια τους.

Και νά, τώρα που πλησίαζε η στιγμή αυτή, οι δυο νέοι ξεκίνησαν ξαφνικά, δίχως να ειδοποιήσουν κανένα.

Αυτές τις εξηγήσεις έδωσε η Άντουανέττα στον Ζάκ μόλις επέρασε ο μεγάλος κίνδυνος και οι γιατροί της επέτρεψαν να μιλήσει, και αυτά ήταν

στοιχεία χρησιμοποίησαν οι εφημερίδες για να γαμίσουν στήλες και σελίδες δολόκληρες, συμπληρώνοντας τα μ' ένα πλήθος λεπτομέρειες αληθινές και φανταστικές.

Ακόμη η Άντουανέττα εξήγησε στον Ζάκ για ποιό λόγο είχε τρομάξει σε τέτοιο βαθμό μόλις είδε τους διάττοντες να σχίζον τον ουρανό και γιατί έβαλε μια φωνή και έλιποθύμησε. Οι διάττοντες αυτοί, που η γη μας τους συναντά σε ώρισμένες εποχές, είναι αστρικά μόρια που μόλις βρεθούν κοντά στον πλανήτη μας παρασύρονται από τη γήινη έλξη και πέφτουν επάνω στη γη με μια ταχύτητα που φθάνει από 40 ως 100 χιλιάδες μέτρα το δευτερόλεπτο.

Όταν βρεθούν σε ύψος εκατόν είκοσι χιλιομέτρων από την επιφάνεια της γης (στο ύψος αυτό υπάρχουν α-

κόμη κάποια ελάχιστα ξεθωιάσματα από την ατμόσφαιρά μας) οι διάττοντες αυτοί πιάνουν φωτιά και ανάβουν δολόκληροι σαν πυροτεχνήματα παρουσιάζοντας το όρατο εκείνο θέαμα που θαυμάζουμε στον ουρανό τις ξαστερες φθινοπωρινές βραδυές.

Η Άντουανέττα έ γνώριζε πως ο Έρρίκος είχε όρισει την αναχώρησή τους για τις 10 Οκτωβρίου, γιατί την ημέρα εκείνη η βροχή των διαττότων έχει πια τελειώσει. Με τη βία τους όμως να φύγουν νωρίτερα οι δυο αστροναύτες ριψοκινδύνευαν να βρεθούν μέσα στη βροχή των διαττότων.

— Μα δεν φαντάζομαι, απάντησε ο Ζάκ, να είναι τόσο πυκνή αυτή η βροχή των διαττότων, ώστε να μην μπορούν να περάσουν ανάμεσά της.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Ταί!.. Με βλέπετε; Έγώ σ' ε βλέπω,

ρα να μου γράψετε, αλλά καθάως σας χωριστά και με πιά σκοπό μάλινι) Χρυσόλλιθα (και το δικό σου ψευδώνυμο, καθώς θα είδες, ενεκρίθη) χάρω πολύ γράψ μου, σὸς ἔστειλα και τὸν Ὀβηρό) Δοξαλί (ἔστειλα ὅ τετράδια γιὰ τίς ἄλλες παραγγελίες δὲν θυμῶμαι τίποτα δὲν εἶδατε τίς Ἀγγελίες, δὲν ἔλαβατε ἄλλα ὅ τετράδια) Ὑποκαίλαρχον Κρίστιαν (αὐτό, καθὼς θα εἶδες, σὸς ἐνεκρίνα χάρω πολύ, κινουόργις μου φίλε) Ταγγούζε (και τὴ δική σου γνωριμιά κάνω με χαρὰ, θα εἶδες τὴν ἔγκρισή μου) πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα και περιμένω συνέχεια) Κόκκινη Γαζούλα (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσή μ', ἄς εἶσαι μικρή, γράφεις πολὺ ἄρτια) ἔκαμες μάλιστα καλὰ νὰ πάρης και ψευδώνυμο και νὰ μπιῆς ἀπὸ τώρα στὴν κίνηση, καθὼς θα εἶδες στὸ 100 φυλλάδιο, σὸς ἐνεκρίνα αὐτὸ καὶ τὸ εἶχε κι' ἡ μανουλά) Ταπεινὸ Κυκλάμινο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ και τὸ δικό σου ψευδώνυμο στὸ 100 φυλλάδιο ἐνεκρίθη) ἔστειλα ὅ τετράδια Κόμητα Νικάν (ἔστειλα) Σερπαντίναν (αὐτὸ μὸ ἄρτος καλύτερα ἀπὸ τὰ ἄεθτερα) Σίφουναν (ναί, ὅ Διχωνισμός τῶν Ἀδύσεων εἶναι τώρα τετράμητος, πρέπει λοιπὸν νὰ προσέχης νὰ στέλνεις τίς λύσεις σου πρὶν δημοσιεῦσθαι, γιὰτι στὰ φύλλα τοῦ Μαρτίου θάρχισον νὰ δημοσιεῦσονται οἱ λύσεις τῶν ἐπειρητῶν) εἶχε γιὰ τὸς καλοῦς βαθμοῦς ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις) Διχουδίτσαν και Χρυσὴν Πεταλουδίτσαν (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἄρτια κάρτα) Κοκκινουοφιτσαν (τετράδιο και λυσόχρητο ἔστειλα εὐχαριστῶ πολὺ) Ἀλίκη Βασιάνη (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἀνανέωσή) Ἄρατον Βασιλέα (δημοσιεῦθηκε στὸ 3ο φυλλάδιο χάρω ποὺ πῆγαν καλὰ οἱ διαγωνισμοὶ χαιρετίσματα στὸν ξάδερφό σου) Ἀτρόμητη Ἀμαζόνα (εἶχα ἀπαντήσει ἰδιωτικῶς στὸν Ἀμφιτρόνα δταν ἔλαβα τὸ γράμμα σου) Μεχαήλ Δ. Μεχαλίκη (οἱ παραγγελίες ἔγιναν και πάλι εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἔσπεθωμα) Μ. Σακελλαρίου (ἔστειλα τὰ δύο περσινὰ φυλλάδια ποὺ ἐζητήσες, και ἐκνάζεσαι στὸ Ναύπλιο τὰ φτερινά) Μενέλαου Ρωσέτον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ τὴν ἀπόδειξή ἔστειλα με τὸ 9ο φυλλάδιο) Τάσον Δ. Μακρήν (ἔλαβα, ἔστειλα και χάρω πολὺ) τώρα περιμένω νὰ πάρης και ψευδώνυμο) Σπασομένα Φερά (ἐνεκρίνα) ἔχι, ἔνα μόνο, εἶτε με τὸνομά σου, εἶτε με τὸ ψευδώνυμο) Δανάη Ἐμμανουηλίδου (ἔστειλα) περιμένω και μεγάλω) Δόνιαν, Ραϊμόν, Πειθῶ κτλ. κτλ.

Εἰς ἔσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Φεβρουαρίου θάπαντήσεις στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 281ου Διαγωνισμοῦ Ἀβάσαν. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Μαΐου.

148. Αξίγριφος

Μὴ πρόθεσις διούλλαβη
Μὲ βασιλεῖα ἐνώθηται
Κι' ἕνας ἀρχαῖος λιμνὸς
Μεγάλος φανερώναται.

Διάνα

149. Στοιχειόγριφος

Εἶν' ἕνα νησί μεγάλη
Ποῦ στὸ Αἰγαίον θὰ τὸ ἴδῃς.
Μ' ἄν τὸ ἀρχικὸ του σφύσης
Και διπλὸ κἀνης ἐν' ἄλλο,
Σ' ἀκρογιάλι θὰ βρεθῆς,
Αὐτῇ, και θὰ τὸ πατήσης.

Κόριος τοῦ Ντάνιστικ

150. Μεταγραμματισμός
Βύζαν Η και Βύζαν Ο
Και τὸν τόνο του ἀνεβάζω,
Καὶ σὴ θέση τοῦ προφήτη
Τοῦ γνωστοῦ σὲ κάθε λύτῃ,
Ἄπειρο μέγα, φρακτινὸ,
Βλέπω τώρα και θαυμάζω
Ἀτρόμητος Διαπλαστικῆς.

151. Ἀναγραμματισμός
Ἀπὸ τῆ γέννησιν ἀρχίζω
Και μετὰ τὸ θάνατο τελειώνω
Ἀλλὰ τὸ ἀναγραμματίζω
Και ἔξω ποταμοῦ ἀπαρῶνα
Τυρταῖος

152. Κυβόλεξον
*** = Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
*** = Ἀρχ. πόλις παρὰ τὴν Μιθεταίν.
*** = Ποταμὸς και νομὸς τ. Γαλλίας.
*** = Συστατικὸν τοῦ σώματος.
Και καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.
Δοξαζόμεν Ἀκρατήρι

153. Κρυπτογραφικόν
123425647 = Νομοθέτης.
26547 = Ἐπίθετον.
32547 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
45347 = Ἰερὸν.
543347 = Ἅγιος.
6521147 = Ἐντομον.
782547 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Γέρδιος Δασμῆς

154-158. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

159. Διπλῆ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὄφρανον ὄσμα, τὰ δὲ δευτέρα γράμματα μέρος τοῦ δένδρου.

1, Τὰ ὄσπια τοῦ σώματος 2, Ὑγρὸς τόπος, νασηρός 3, Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης 4, Εὐχαρίστησις 5, Κράτος τῆς βορείου Εὐρώπης 6, Ποσφήτης.
Βασιλεὺς Βουλγαροπτόνης

160. Ἑλλειπτοσύμφωνον
εαεα εαεα
Αἰώνιος Φυλλῶς

161. Γρίφος
ο ο
τι Μ ::
ο ο
ο ο
Ἡπειρωτόπουλο

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 51
594.—Πλάθος-πλοθος. 595. Κλειώ-Κλειώ.—596. Ὁ Αἶνος, ἡ Δίνα, τὸ λιόν.—597. Ἡ βάρκα.—598. ΒΕΛΟΥΧΙΣΤΑΝ (Ἐβα, λάχανον, ὄβας, ὄβας, χεῖλος, Ἰσαβέλλα, Σάββας, τείχος, ὄβας, Νεῖλος).—599—603. Διὰ τοῦ Π: πάντος Παῦλος, Σάββας, Ἰάπων, καρπός.—604. ΕΣΤΙΑ (Ἐσθ, Ἀσία Κάτουλλος, Ἰσθλον, Παρνασσός).—605. Ἰσις, Νῆσσα, Δύσις, Ὀσιρις, Σιών (εἰς εἰς, νί, σάδς, εἰς ὡς ἰσ, εἰς σὸν). Ἡ ἀκραστικίς: ΙΝΔΟΣ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—177]
Ἀμφιτρόων (= Ἀλξαρ. Εὐφραϊμογλου) Ἄπὸς εἶναι τὸ νησί σας ἡ Κρήτη; τὸ Ἡράκλειον;—Βασιλεῖα τοῦ Χριστοῦ, θὰ σὲ ἀπεκάλυπτα ἂν σ' ἐνδιέφερε αὐτό.
Κόρης Ὀπλιγαντῶ

[ΑΖ'—178]
Ἄρατι Βασιλεῖα, νὰ με σὺγχωρῆς Σὸς γράφω τοὺς λόγους τῆς ἀγοραρίας.
Κόρης Ὀπλιγαντῶ

[ΑΖ'—179]
Ἀμφιτρόνα, εὐχαριστῶ πολὺ.—Ἄρατι Βασιλεῖ, δὲν λέγομαι Ματσούκα. (Διάπλασις: Θεοαϊδατικῆ) Διπρόδοσι

[ΑΖ'—180]
Βολιώτικὸ Ἀιάβολοι—Νῆτος Κουτοροβή. Βασιλεῖα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλήλογραφοῦς; Δίσις: Θεοδωρον Κάρικαλον, Ὁρφανοτραφεῖο 7, Βόλον διὰ: Ραϊμόν

[ΑΖ'—181]
Τζέλλη—Ἄντα Γεροντοπούλου στὰ δύο ὁμορφα ἀγγελοῦδια τῆς Διαπλαστικῆς στέλνουμε θερμὸ χαιρετισμό.
Καρδιοκλέφτρα, Θλιμμένη Γοητεία

[ΑΖ'—182]
Ἐξακολουθῶ ἀλλήλογραφίαν και ἀντάλλαγγὴν τετραδίων. Περιμένω ἀπ' ἄλλα τὰ Διαπλαστικῶνα και Διαπλασοπιδες. ΠΡΟΣΟΧΗ στὴν νέαν μου διεύθυνσιν: Κον Μ. Δελνικαν, Κολωνοῦ 59 Ἀθήνας, διὰ: ΤΣΑΡΒΕΒΙΤΣ

[ΑΖ'—183]
Διαπλαστικῶνα κάψατε ἐνεργείας. Δὲν με μέλει δὲν με ἀποναλύνετε.
ΚΟΜΗΣ ΟΜΑΓΚΑΝΤΟ

[ΑΖ'—184]
Ὀμίλη, σὲ κατέλαβα εἶσαι ἡ Μαρία Κ. ....! Τί γίνεσαι;
Χιονισμένο Δένδρον

[ΑΖ'—185]
Πρωτοπαίνοντας στὸ μεγάλο πατρυνὶ τοῦ Διαπλασοκόμου χαιρετῶ ἄλλα τὰ Διαπλασοπούλα-ες. Ἀλλήλογραφῶ με ἄλλοι-ες. Γράφατε Κον Ἀκιδιόβην Κοκαλίτην, Στουρνάρα 39, Ἀθήνας διὰ: Δευκὴ Ἀρατίνα

[ΑΖ'—186]
Ὀμίλη, δέξου μὴ τεραστία κεραμίδια. Σὲ διαφερόμεν κατηγορηματικῶς. (Διάπλασις ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ).
Ἀρχικατάκοπος 22, Κοκκινουοπιτερο

[ΑΖ'—187]
Διὰ τὸν (ΑΖ'—97) διχωνισμὸν περιμένω ἀποστήριξιν ἀπ' ἄλλα τὰ διαπλασοπούλα.—Ἐξακολουθῶ ν' ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. —Χιωτοπούλα, Κόκκινη Αὐτογράτερα, ἔχασα τὰς διευθύνσεις σας και παρακαλῶ νὰ τίς ἐνασταλείτε. Δίσις (ΑΖ'—97).
Χάρου Μπαῖρ

[ΑΖ'—188]
Χανουμάκι, δὲν ἤξευρα ὅτι εἴμεθα συγγενεῖς; Γράψ μου. Δίσις: Γεωργακόπουλον, Θερμοπυλῶν 88, Ἀθήνας.
Ροβινσὸν Κροῦσος

[ΑΖ'—189]
Καμπάλα, Καμπανέλια. Τὰ ἄδυνατα δυνατὰ!! Ἄδιστα τὸν κόμπο!! Βρῆστε μας.
Κορίτσι τοῦ Ντάνιστικ, Κολητήρι τοῦ Ντάνιστικ

[ΑΖ'—190]
Πρωτοπαίνοντας στὸν κύκλο τῆς Διαπλαστικῆς χαιρετῶ ἄλλους και ἄλλες.
Πειθῶ

[ΑΖ'—191]
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετὰ ἄλλοι-ες. Δίσις: Κον Γ. Ασκαλάκη, Σμῆρνης 17 Α—Ἀχαρνῶν, Ἀθήνας, διὰ: Πειθῶ

[ΑΖ'—192]
Ἀστοχαστικῆ, Γελασινά, Γαληνεμένη, Ὀθλιμμένο Χαροῦγέλο, Σαυθὴ Ἀμαζόνα, Κόκκινη Αὐτογράτερα, Τογγάνα, μὸς χαρίζετε τὰ Μ. Μυστικὰ; Δίσις: ἄνω.
Πειθῶ